

Пробихме си път далече от шума и бъркотията на бараката за митнически контрол към блестящото слънце на кея. По стръмните хълмове наоколо се издигаше градът: струпани безразборно разноцветни къщи, със зелени отворени капаци на прозорците, подобни на крила на хиляди мушици. Зад нас лежеше гладкият като чиния залив, а невероятно синият му цвят трептеше.

Забързан, отметнал назад глава, с израз на такова величествено презрение на лицето, че човек не забелязваше колко дребничък е на ръст, Лари следеше носачите, които се мъчеха със сандъците. Подир него бавно вървеше Лесли – нисък и набит, безгласно излъчващ войнственост, а след Лесли – Марго, оставяща следа от муселин и парфюм. Мама, с вид на мъничка, изтерзана по време на въстание мисионерка, бе повлечена насила към най-близкия уличен фенер от темпераментния Роджър и бе принудена да стои там, вперила поглед в пространството, докато кучето се освобождаваше от насъбралите се поради дългото затваряне чувства. Лари избра два възхитително разнебитени файтона, сложи багажа в единия, а в другия седна. После с раздражение се огледа:

– Е? – попита той. – Какво чакаме?

– Чакаме мама – обясни му Лесли. – Роджър си намери уличен фенер.

– Господи боже мой! – възкликна Лари, изправи се в цял ръст във файтона и изрева: – Хайде, мамо, хайде! Не може ли кучето да почака?

– Идем, миличък – извика вяло мама в отговор и излъга, защото Роджър не даваше признаци, че ще напусне фенера.

– Това куче ни досаждаше през цялото пътуване – каза Лари.

– Бъди по-търпелив – възмутено се намеси Марго. – Кучето не е виновно...

Освен това как те чакахме цял час в Неапол?

– Стомахът ми не беше в ред – обясни надменно Лари.

– Е, сега стомахът на Роджър може да не е в ред – каза победоносно Марго.

– Ясно като две и две.

– Искаш да кажеш, като две и две – четири.

– И така да е – все едно.

В този момент пристигна мама, леко разрошена, и трябваше да съсредоточим вниманието си върху задачата да качим Роджър във файтона. Никога не беше пътувал с подобно превозно средство и се отнасяше към него подозрително. Накрая се принудихме да го вдигнем на ръце и да го метнем вътре, докато той квичеше като обезумял, и после, останали без дъх, се накатерихме при него и го уловихме. Конят, уплашен от това оживление, препусна в тремав тръс, поради което се озовахме на пода, преплели тела, а Роджър стенеше яростно под нас.

– Ама че начало – каза с горчивина Лари. – Искаше ми се да направим впечатление на достолепно величие, а какво излезе... Пристигаме в града като трупа средновековни акробати.

– Не го вземай присърце, миличък – успокояваше го мама, докато си гласеше шапката. – Скоро ще стигнем в хотела.

И така, файтонът с трополене и дрънчене минаваше през града, докато ние седяхме на увитите с росер пейки и се мъчехме да излъчваме достолепното величие, което Лари изискваше от нас. Роджър бе потънал в силните ръце на Лесли, главата му се клатушкаше извън файтона и бе обелил очи, сякаш береше душа. След малко шумно се понесохме по една уличка, където четири келяви песа се припичаха на слънце. Роджър се изпъна, загледа ги и изригна фонтан от гърлен лай. Като че ли през песовете премина електрически ток – те се втурнаха след файтона и заджафкаха гласовито. Спокойствието ни безвъзвратно се сгромоляса, защото двама души трябваше да удържат побеснелия Роджър, а останалите се подадоха от файтона и неистово започнаха да размахват книги и списания към преследващата ни орда. Това обаче само раздразни още повече песовете – с всяка измината уличка броят им се увеличаваше и когато минавахме по главната улица на града, поне две дузини кучета тичаха вихрено край колелата, почти побеснели от яд.

– Няма ли кой да направи нещо? – попита Лари, извисил глас над олелията. – Това прилича на епизод от "Чичо Томовата колиба".

– Не можеш ли ти да направиш нещо, вместо само да критикуваш? – сопна се Лесли, вкопчен в схватка с Роджър.

Мигновено Лари се изправи на крака, измъкна камшика от ръката на изумения кочияш, замахна към кучешката пасмина и без да я улучи, плесна Лесли по врата.

– Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? – озъби се Лесли, като обърна към Лари пламналото си разгневено лице.

– Без да искам – обясни небрежно Лари. – Липсва ми практика – толкова отдавна не съм използвал камшик.

– Внимавай тогава със скапания камшик! – извика му войнствено Лесли.

– Успокой се, миличък, Лари го направи, без да иска – каза мама.

Лари замахна отново по кучетата и събори шапката на мама.

– Ти си по-голяма беля от кучетата – рече Марго.

– Моля те, внимавай, миличък – каза мама, стиснала в ръка шапката си. – Може да нараниш някого. На твое място бих оставила камшика.

В този миг файтонът с дрънчене спря пред един вход, над който висеше табела с надпис "Швейцарски пансион". Задъханите псета, усетили, че най-после ще се докопат до женственото черно куче, което се вози на файтон, ни заобиколиха като плътна стена. Вратата на хотела се отвори и се появи престарял портиер с бакенбарди, който втренчи безизразен поглед в суматохата

на улицата. Трудностите по измъкването на Роджър от файтона и вкарването му в хотела бяха значителни, защото беше тежък – цялото семейство обедини усилия да го вдига, носи и удържа. Лари вече бе забравил величествената си поза и направо се забавляваше. Подскачаше и танцуваше по тротоара и размахваше камшика, за да направи пътека сред кучетата, по която бързо минахме аз, Лесли, Марго и мама, понесли съпротивляващия се ръмжащ Роджър. Дотътрихме се до фоайето, портиерът затръшна вратата и се облегна на нея, а мустациите му потреперваха. Появи се управителят и ни загледа със смесица от страх и любопитство. Мама отвърна на погледа му – шапката ѝ се бе смъкнала настрани, а в ръка стискаше буркана ми с гъсеници.

– О – каза тя и се усмихна подкупващо, като че ли бяхме пристигнали по най-нормалния възможен начин.

– Ние сме семейство Даръл. Надявам се, че има запазени стаи за нас?

– Да, мадам – отвърна управителят, като заобиколи все още роптаещия Роджър. – На първия етаж. Четири стаи и балкон.

– Прекрасно – засия мама. – Смятам тогава веднага да се качим горе, за да си починем малко преди обяда.

И с доста царствена снизходителност тя поведе семейството нагоре. Покъсно слязохме да обядваме в голяма и мрачна стая, пълна с прашни палми в саксии и с криви скулптури. Обслужваше ни портиерът с бакенбардите, превърнат в келнер посредством фрак и целулоиден нагръдник, който проскърцваше като събрани накуп щурци. Храната обаче беше предостатъчна и добре приготвена и ядохме с апетит. Когато донесоха кафето, Лари се облегна с въздишка на стола.

– Поносимо беше – каза великодушно той. – Как ти се вижда мястото, мамо?

– Храната е добра, миличък – отвърна мама, която не искаше да се ангажира.

– Персоналът е доста старателен – продължи Лари, – самият управител премести леглото ми по-близо до прозореца.

– Не беше толкова грижлив, когато го помолих за хартия – каза Лесли.

– Хартия ли? – попита мама. – За какво ти е?

– За тоалетната... Нямахте хартия в тоалетната – обясни Лесли.

– Шшшът! Не на масата! – прошепна мама.

– Явно не си видял – каза Марго с ясен и звънлив глас. – До клозета имаше малка кутия, пълна с хартии.

– Марго, моля те! – възкликна ужасено мама.

– Какво толкова? Не видя ли кутията?

Лари шумно се изсмя.

– Поради малко ексцентричната канализационна система на града – обясни любезно той на Марго, – слагат тази малка кутия за... отпадъците, така да се каже, когато човек свърши общуването си с природата...

Лицето на Марго пламна от смесица на смущение и отвращение.

– Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че това е било... Господи! Може да съм прихванала някоя лоша болест! – изплака тя, избухна в сълзи и напусна трапезарията.

– Ужасно нехигиенично – каза сурово мама.

– Наистина е отвратително като хрумване! Да оставим настрана грешките, които човек може да направи – струва ми се, в това се крие опасност от коремен тиф.

– Нямаше да стават грешки, ако организираха всичко както трябва – подчерта Лесли, като се върна на първоначалното си оплакване.

– Прав си, миличък, но мисля, че не бива да обсъждаме това сега. Най-доброто, което можем да направим, е да си намерим къща колкото се може по-скоро, преди да се изпоразболеем.

Горе в стаята си Марго бе в полуголо състояние и се обливаше от глава до пети с дезинфекционни препарати, а мама преживя един изтощителен следобед, защото Марго я принуждаваше периодично да я оглежда за симптомите на болести, които тя бе уверена, че е прихванала. Душевният покой на мама бе нарушен и от обстоятелството, че Швейцарският пансион се оказа разположен на пътя към местните гробища. Докато седяхме на малкия балкон, издаден над улицата, погребалните шестивия, които минаха отдолу, ни се видяха безкрайни. Жителите на Корфу явно смятаха, че най-приятната част от тяхната печал е погребението, защото всяко следващо шествие беше по-пищно от предишното, файтони, украсени с ярдове пурпурен и червен креп, бяха теглени от коне, така накичени с пера и покрови, че беше чудо как изобщо се движат. Покойникът се предхождаше от шест-седем такива файтона, в които седяха опечалените, изцяло потънали в безутешна скръб. Той самият ги следваше в някакво подобие на каруца, настанен в нещо толкова голямо и разкошно, че приличаше повече на гигантска торта за рожден ден, отколкото на ковчег. Някои ковчези бяха с пурпурни, черни и алени или наситено сини украси, други бяха блестящо черни, покрити обилно със сложни преплетени инкрустации от злато и сребро и с лъскави месингови дръжки. Ето така, реших аз, трябва да умира човек – конете да бъдат наметнати със саван, да има хиляди цветя и приятна тълпа от потънали в скръб роднини. Надвесих се над перилата на балкона и захласнат и очарован, гледах как отдолу минават ковчезите.

С всяко следващо погребение, когато плачът на опечалените и чаткането на копитата позаглъхнеше в далечината, мама се вълнуваше все повече и повече.

– Убедена съм, че има някаква епидемия – извика накрая тя, като нервно надникна към улицата.

– Глупости, мамо, не се притеснявай – каза безгрижно Лари.

– Но, миличък, толкова много покойници... Някак не е естествено.

– В смъртта няма нищо неестествено... Хората непрекъснато умират.

– Да, обаче не мрат като мухи без всякаква причина.

– Може да ги събират и да ги погребват накуп – подхвърли безжалостно Лесли.

– Глупости говориш – каза мама. – Положително това е във връзка с канализацията. Не е здравословно за хората да живеят при такива условия.

– Божичко! – каза Марго със задгробен глас. – Тогава аз сигурно ще се разболея.

– Не, защо, миличка, не е задължително – каза мама разсеяно. – Може да не е нещо заразно.

– Не ми е ясно как една епидемия може да не е заразна – забеляза логично Лесли.

– Както и да е – приключи мама, като отказа да бъде въввлечена в медицински спорове. – Смятам, че трябва да разберем причината. Не може ли да се обадиш на здравните власти, Лари?

– По всяка вероятност тук няма здравни власти – предположи Лари. – А дори и да има, съмнявам се дали ще ми кажат нещо.

– Е – рече мама решително, – нямаме избор. Ще трябва да се преместим. Да напуснем града. Да намерим незабавно някаква отдалечена вила.

На следващата сутрин се заехме да търсим къща, придружени от господин Бийлър – гида от хотела, дебело човече с раболепен поглед и лъснало от пот лице. Беше доста оживен, когато тръгнахме, но не предполагаше какви изненади го очакват. Никой, който не е търсил къща заедно с майка ми, не може да си го представи. Пътувахме с файтон сред облак прах из острова, господин Бийлър ни показваше вила след вила, изумително подбрани по размери, цветовете и разположение, но на всяка от тях мама твърдо поклащаше с неодобрение глава. Накрая разгледахме десетата и последна вила от списъка на господин Бийлър и мама отново поклати глава. Съсипан, водачът седна на стъпалата и си изтри лицето с кърпичка.

– Мадам Даръл – каза след малко той. – Показах ви всички къщи, които зная, но вие не ги харесвате. Мадам, какви точно са изискванията ви? Какво им е на тези вили? Мама го изгледа с изумление.

– Нима не забелязахте? – попита тя. – В никоя от тях нямаше баня.

Господин Бийлър втренчи в нея очите си, изхвъркнали от орбитите.

– Но, мадам – проплака той с непресторена скръб, – за какво ви е баня? Не ви ли стига морето?

Завърнахме се в хотела, потънали в мълчание.

На следващата сутрин мама вече бе решила да наемем кола и да тръгнем да търсим къща сами. Беше убедена, че някъде из острова се спотайва вила с баня. Ние не споделяхме нейната увереност, затова групата, която тя подбра към такситата на главния площад, беше леко раздражена и спореца. Съзрели невинния ни вид, таксиметровите шофьори се измъкнаха от колите си и ни наобиколиха както лешояди мърша, като всеки се опитваше да надвика

сънародниците си. Гласовете им се извисяваха все повече и повече, очите им блестяха, хващаха си ръцете и се зъбеха един на друг, след което се хвърляха към нас, сякаш искаха да ни разкъсат на парчета. Всъщност бяхме свидетели на възможно най-безобидната разправия, но тъй като не бяхме свикнали с гръцкия темперамент, струваше ни се, че животът ни е в опасност.

– Не можеш ли да направиш нещо, Лари? – изписка мама, която с мъка се откъсна от прегръдката на един едър шофьор.

– Кажи им, че ще се оплачеш от тях на английския консул – предложи й Лари, извисил глас над шума.

– Това са фантазии, миличък – каза мама, останала без дъх.

– Просто им обясни, че не ги разбираме.

Марго, като се усмихваше глупаво, използва прекъсването:

– Ние англичани – извика тя на жестикулиращите шофьори. – Ние не разбира гръцки.

– Ако този човек отново ме блъсне, ще му бръкна в окото – каза Лесли с почервеняло лице.

– Успокой се, миличък – на пресекулки изрече мама, все още съпротивлявайки се на шофьора, който я тикаше енергично към колата си. – Мисля, че те не искат да ни направят нищо лошо.

В този миг всички замръзнаха – чу се глас, който прокълтя над врявата: гърлен, красив, ясен; такъв глас сигурно имат вулканите.

– Хей! – проехтя гласът в настъпилата тишина. – Защо не намира някой да разбираш твоя език?

Обърнахме се и видяхме паркиран до бордюра овехтял додж, а зад кормилото седеше набит човек с тумбесто тяло, с ръце като свински бутове и едро, обветрено и смръщено лице, над което бе кацнала наперено накривена островърха шапка. Той отвори вратата на колата, изсипа се на тротоара и закрачи с клатушкаща се походка към нас. После се поспря, като се мръщеше още по-кръвожадно, и огледа групата притихнали шофьори.

– Те ви досаждали? – попита той мама.

– Не, не – излъга го тя. – Просто се затруднявахме да ги разберем.

– Вие имаш нужда някой да говориш вашия език – повтори новодошлият. – Кучи синове... Извиняваш за израза... Могат измамиш и собствените си майки. Извиняваш ме за миг, ей сега ще ги наредиш.

Той изсипа върху шофьорите порой от гръцки думи, които едва не ги събори на земята. Натъжени, жестикулиращи, начумерени, те бяха подкарани като стадо овце към колите си. Като ги засипа за последен път с явно оскърбителни гръцки ругатни, човекът отново се обърна към нас.

– Къде искаш да отивате? – изрече той почти нападателно.

– Можете ли да ни заведете да потърсим някоя вила? – попита Лари.

– Естествено. Мога да ви заведеш навсякъде. Където поискаш.

– Ние търсим – каза мама твърдо, – вила с баня. Знаете ли такава вила?  
Човекът, приличащ на огромно, изпечено от слънцето чудовище, изпадна в размисъл. От напрежението черните му вежди сякаш се вързаха на възел.

– Бани ли? Вие искаш бани?

– Колкото видяхме досега, всичките бяха без баня – каза мама.

– О, знаеш вила с баня – каза човекът. – Само се чудеше дали са достатъчно големи за вас.

– Ако обичате, може ли да ни заведете да я видим? – попита мама.

– Естествено, ще ви заведеш. Качваш се в кола!

Вмъкнахме се в просторното купе, а шофьорът намести телесата си зад кормилото и задърпа ръчките, от което се чу страхотно скърцане. Стрелнахме се по кривите улици към предградията, като завивахме покрай натоварени магарета, каруци, тълпи селянки и безброй кучета, а клаксонът оглушително ги предупреждаваше. През това време нашият шофьор не изпусна възможността да поведе разговор. Всеки път когато кажеше нещо, той изпъваше врат и извърщаше назад масивната си глава, за да види въздействието на думите си, а колата се лашкаше насам-натам по пътя като пияна лястовица.

– Вие си англичани? Така и мислеше. Англичанът винаги искаш баня. Аз имаш баня в къщи. Името ми е Спиро – Спиро Хакиаопулос... Викаше ми Спиро Американско, защото съм живееш в Америка. Да, беше осем години в Чикаго. Там научиш така добре да приказваш английски. Отидеше там да прави пари. А подир осем години си казваше: "Спиро – казваше си, – достатъчно вече спечелеше". Затова се върнеше в Гърция и донесеше тази кола... Никой нямал такава кола. Всички английски туристи ме знае, търсиш ме, когато идваш тук... Те знае, че няма да ги измамиш. Харесваш англичанът... Много хубави човек. Честен кръст, да не беше грък, щеше да иска бъде англичан...